

מבשר טוב

שולחן הטהור מעודה ג'

פרשת שמני תשע"ג

אתרא קדישא ליזנעסק

א

בפסוק "ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל, ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת וכו' ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימים לעולה וכו' כי היום ד' נראה אליכם".

ופירוש המקרא כפשוטו דמשה צוה את אהרן ואת בני ישראל את כל הקרבנות ואת העבודה אשר עליהם לעשות ביום גדול זה של הקמת המשכן כי היום ד' נראה אליכם ובעבודה נשגבה זו של הקרבנות יראה אליהם כבוד השם ויזכו להשראת השכינה.

ואולם בהמשך הפסוקים איתא: "ויקחו את אשר צוה משה אל פני אהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ד', ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ד' תעשו וירא אליכם כבוד ד'".

ובזה יש לתמוה מהו אומר: "זה הדבר אשר צוה ד' תעשו וירא אליכם כבוד ד', הלוא כבר לעיל אמר להם הדבר אשר עליהם לעשות והם הקרבנות שצריכים להביא ומהו עניינו כאן שצוה להם זה הדבר שתעשו וירא אליכם כבוד ד' הדבר אשר לא נאמר מעיקרא.

ב

וברש"י לקמן [ט כג] על הפסוק ויצאו ויברכו את העם, הביא והוא מהמדרש: וז"ל: "ויצאו ויברכו את העם – אמרו ויהי נועם ה' אלהינו עלינו (תהלים צ) יהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם, לפי שכל ז' ימי המלואים שהעמידו משה למשכן ושמש בו ופרקו בכל יום לא שרתה בו שכינה והיו ישראל נכלמים ואומרים למשה משה רבינו כל הטורח שטרחנו שתשרה שכינה בינינו ונדע שנתכפר לנו עון העגל, לכך אמר להם זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה' אהרן אחי כדאי וחשוב ממני שע"י קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם ותדעו שהמקום בחר בו" ע"כ.

ונמצא מפירושו של רש"י הקדוש שבני ישראל היו נכלמים מאחר שכל שבעת הימים הקימו את המשכן ופירקו אותו ולא שרתה בו שכינה והיו אומרים למשה רבינו שלא הועיל כל אותו הטורח שטרחנו שהרי לא שרתה בו שכינה עדיין ועל זה אמר להם זה הדבר אשר תעשו שבזה תזכו וירא אליכם כבוד ד'.

ואמנם הדבר צריך ביאור מדוע באמת כל שבעת הימים לא זכו ישראל להשראת השכינה במשכן, וגם יש לבאר שלא נתפרש מהו הזה הדבר אשר צוה ה' שבזכותו יזכו להשראת שכינתו יתברך בתוכנו שהרי הקרבנות שנצטוו להביא כבר אמר להם מקודם ומהו הכוונה זה הדבר אשר צוה ד' תעשו.

ובתורת כהנים איתא וז"ל: "אמר להם משה אותו יצה"ר העבירו מלבכם ותהיו כולכם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת לפני המקום כשם שהוא יחידי בעולם כך תהא עבודתכם מיוחדת לפניו שנאמר ומלתם את ערלת לבבכם מפני מה כי אני ה' אלקיכם אלקי אלקים ואדוני האדונים עשיתם כן וירא אליכם כו" ע"כ.

ונמצא מדברי התורת כהנים שכוונת משה רבינו באומרו "זה הדבר אשר צוה ד' תעשו וירא אליכם כבוד ד'" היתה שחויץ מאשר עבודת הקרבנות אשר נאמר לעיל שעליהם להביא הרי יש כאן עוד עבודה נשגבה של אותו יצה"ר העבירו מלבכם ועי"ז תזכו שירא אליכם כבוד ד', אמנם לא נתבאר בדבריו מהו אותו היצר הרע שנצטוו להעביר מאליהם כדי שירא אליהם כבוד ד' ויזכו להשראת שכינתו יתברך.

ועוד ביאר במדרש "ותהיו כולכם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת לפני המקום כשם שהוא יחידי בעולם כך תהא עבודתכם מיוחדת לפניו" וצריך ביאור מהו כוונת הדברים שתהא עבודתכם מיוחדת לפניו כשם שהוא יחידי בעולם, ומהו השייכות בין ענין שתהיו מיוחדים לפניו לענין של אותו היצר הרע תעבירו מליבכם שעל ידו תזכו להשראת השכינה.

ג

ובחתם סופר וכן בסה"ק שם משמואל [שמיני תרע"ב] ביארו ענין אותו היצר הרע תעבירו מלבכם, וזה לשון קודש השם משמואל בשם זקינו האדמו"ר מקאצק זי"ע: " ופירש זקינו אדמו"ר הגדול זצללה"ה מקאצק כי כתיב ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני ה', היינו שקרבו והעמידו את עצמם לקבל המדרגות, ואמר להם משה מדרגות אתם חפצים עשו אתם את שלכם אותו יצה"ר העבירו מלבכם וכו', עשיתם כן אז ממילא וירא כבוד ה'" עכל"ק.

וביאור הדברים הם שאותו היצר הרע הכוונה שאף כאשר האדם עובד את השי"ת ומקיים מצוותיו כולם עדיין שייך שיהא קיים בו אותו היצר הרע והיינו באם כוונתו בעבור עצמו ולזכות למדרגות רמות ונשגבות וברצונו להשיג את השי"ת, הרי עדיין בחוץ הוא עומד מאחר דכוונתו לעצמו עדיין ועבודתו היא לגרמא דיליה כדי שהוא יזכה לעניינים גדולים ולהשיג מראות השראת השכינה ואז עדיין אין שייך לזכות לשרות שכינתו יתברך.

מפני שכדי לזכות להשראת השכינה אינו שייך כי אם דוקא כאשר האדם אינו חפץ בעבור עצמו כלל ומבטל עצמו כליל להשי"ת וכל חפצו ומגמתו אינו אלא בעבור כבוד השי"ת וכל עבודתו היא לעשות נחת רוח לפניו לא בעבור עצמו ואז שייך שיהא זוכה להשראת השכינה.

והיינו דענין השראת השכינה בעולם אינו בדרך הטבע כלל שהרי ענין הטבע היינו לשון טביעה והיינו שהשי"ת מסתיר עצמו בעולם ואינו מתגלה כלל, ולכך כדי לזכות לגילוי שכינתו יתברך זה אינו שייך כי אם כאשר ישראל מעוררים העבודה למעלה מדרך הטבע ואין כוונתם בעבור עצמם כלל כי אם בעבור השי"ת אז יכולים לזכות להשראת השכינה.

ד

ובסה"ק נועם אלימלך [פרשת מקץ] כתב בשם ספר הישר לר"ת דהאדם שהוא כיליי היינו שהכל שומר בעבור עצמו ואינו נותן לזולתו אינו יכול להיות כלל עובד השי"ת וזל"ק: "ותעש הארץ לקמצים. רמו שצריך האדם להזהר מאוד ממדות קמצנות וכילית, כמו דאיתא בספר הישר לרבינו תם [שער השישי] אם יהיה אדם כיליי היינו קמצן אין זאת המדה הרעה לבדה בו, רק אחרת מלבד אלה וזאת עלתה על כולנה, וסוף דבריו ע"כ אי אפשר לכיליי להיות עובד ה', עיין שם דבריו המתוקים האמיתיים באורך. וזהו ותעש הארץ בו. דהיינו יוסף היה מתקן את הארץ בשבע שני שבע את מדות הקמצנות שבהם, וזהו לקמצים כי אין לך אדם נמלט ממדה זאת אם לא כולו יש בו מקצתו, ויש אשר בהם אפס קצת קצתו דבר מהקמצנות, וצריך האדם להסיר עצמו ממדה זאת" עכ"ל"ק.

וענין הכיליי הרי הוא שייך לא רק בגשמיות כי אם אף ברוחניות שיש אדם אשר כל כוונתו בעבור עצמו בלבד וכל השגותיו בענין רוחניות אינו אלא בעבור שהוא יזכה למדרגות והשגות אך אינו נותן לחבירו ואינו מוותר ממדרגותיו עבור אחרים הרי מראה בזאת שכל כוונתו עבור עצמו, וכמו שביאר שאי אפשר לכיליי להיות עובד השם, וא"כ אין שייך שיזכה להשראת השכינה באופן כזה.

ובעבור כן צריך האדם לעבוד על עצמו ולעקור את כל נגיעותיו ורצונותיו בעבור עצמו ולא תהא כוונתו אלא בעבור כבוד השי"ת, שהרי באמת כל כוונת הבריאה שברא הקב"ה עולמו היה בעבור לעשות לו יתברך דירה בתחתונים וזהו כל כוונת הבריאה לכך צריך שישים האדם כל מגמתו עבור כבוד השי"ת וגילוי שכינתו בעולם.

וביתר ביאור נראה לבאר דהנה כדי לזכות להשראת השכינה בודאי צריך שלא יהא עכ"פ בעל גאווה שהרי המתגאה נאמר עליו בגמרא סוטה [ה.]: "דרש רב עזרא ואיתימא רבי אלעזר בא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם מדת בשר ודם גבוה רואה את הגבוה ואין גבוה רואה את השפל אבל מדת הקדוש ברוך הוא אינו כן הוא גבוה ורואה את השפל שנא' כי רם ה' ושפל יראה אמר רב חסדא ואיתימא מר עוקבא כל אדם שיש בו גסות הרוח אמר הקדוש ברוך הוא אין אני והוא יכולין לדור בעולם שנא' מלשני בסתר רעהו אותו אצמית גבה עינים ורחב לבב אותו לא אוכל אל תקרי אותו אלא אתו לא אוכל" ע"כ, הרי שהמתגאה גורם שאין הקב"ה יכול לדור אתו כלל ובודאי אין שייך שיזכה להשראת השכינה אצלו.

ומאחר וכן הרי הכיליי שהוא יותר ויותר גרוע מבעל גאווה שהרי לא רק שהוא מתגאה אלא שאינו חפץ ליתן לאחרים וכל מגמתו אינו אלא בעצמו ואינו מסוגל ליתן לחבירו וזהו יותר גרוע מהמתגאה ואצל הכיליי שחושב רק עבור עצמו בודאי אין שייך כלל ענין השראת השכינה שהוא דוקא במי שמבטל עצמו אל השי"ת ולא במתגאה וחושב רק עבור עצמו.

וכמו"כ איתא מהרה"ק מרוזין זי"ע ועכ"י שהקשה בפסוק ואהבת את ד' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך, ובגמרא סנהדרין [עד.]: "אם נאמר בכל נפשך למה נאמר בכל מאדך ואם נאמר בכל מאדך למה נאמר בכל נפשך אם יש לך אדם שגופו חביב עליו מממונו לכך נאמר בכל נפשך ואם יש לך אדם שממונו חביב עליו מגופו לכך נאמר בכל מאדך" ע"כ. והקשה הרה"ק הנ"ל אם כן לצדיקים למה נאמר ובכל מאדך הרי אצלם ודאי דאין שייך ענין זה שיקשה עליהם למסור ממונם מאשר נפשם. והרי התורה נאמרה לכל אחד לפי עניינו, אלא פירש, שהכוונה לרוחניות שלהם, שאצלם זה מאוד חשוב. וזה "מאדך" של הצדיקים לעבוד את השם יתברך בכל מאדך מה שאצלך חשוב ביותר עכ"ק.

וכוונת דברי קדשו הוא שבזה שהצדיקים משפיעים לאחרים דעת בתורה ויראת שמים אף שבזה הם לוקחים מזמנם שלהם שהיו יכולים בזמן הזה לנצלו לדרגות גבוהות ונשגבות בעבודת השם יתברך בגדלות המוחין, אולם כאשר משפיע לאחרים הרי צריך לרדת ממדרגתו לדרגת אנשים פשוטים ולהעלותם.

ה

ולכך צריך האדם שישים מגמתו וחפצו שיהא הכל בעבור השי"ת ולא לעצמו ויהא מוותר לאחרים ואף מקריב מרוחניות שלו בעבור טובת חבירו ואז יהא זוכה להשראת השכינה עליו.

ואכן הסיבה אשר רואים הרבה שאינם מתעלים כדבעי בתורה ובעבודת השי"ת אף שלפי עבודתם וכשרונותיהם היו צריכים להצליח הרבה יותר, אך מחמת שכוונתם היא יותר עבור עצמם ולא בעבור רצון השי"ת על כן כמו שנתבאר דכאשר כוונת האדם לעצמו אינו יכול להיות עובד השי"ת באמת, ואם היו משתדלים לעבוד עבודתם עם כוונה בלתי לד' לבדו לעשות רצון השי"ת ומוותרים מעצמם בשביל טובת אחרים, הרי בודאי שהיו מתעלים ביותר ויותר בתורה ובעבודת השי"ת ובכל העניינים.

וביותר נתבאר בדברי זקניי בסה"ק תולדות אדם [פרשה דידן] שכל זמן שהאדם אינו בשלמות ועדיין לא תיקן מדותיו אינו מרגיש עדיין חסרונו האמיתי ואין שייך שיהא הקב"ה ממלא בקשתו ולכך צריך לתקן מידותיו וכוונתו ומחשבתו ואז ירגיש חסרונו ואז יהא שייך שהקב"ה ימלא משאלותיו וז"ל: "או יאמר, והי ביום השמיני וגו'. ידוע דברי חז"ל (מגילה י:): מה שכתוב ויהי לשון צער, מחמת נדב ואביהוא. ולדעתי יתכן נמי לומר, כי הנה כל זמן שאדם אינו בשלימות הראוי, אינו מרגיש חסרונו בעבודת השם יתברך, וממילא אין השם יתברך ממלא לו, כיון שאינו מבקש דבר. אולם לאחר שמתקן מידותיו כראוי, אז מבין גודל חסרון בעבודה, ומצער את עצמו על פחיתת העבודה. משל לחולה, כל זמן שהוא בתוקף החולי, סובר שהוא בריא, ורק אחר כך מתבונן בו'. וזה הדבר היה גם כן בעת המילואים, כי כל שבעת הימים לא היה עדיין שלימות כראוי, כמאמר חז"ל (עי' במדב"ר יב יד, ופס"ר ה): שהקימו המשכן ופרקוהו. וזה מורה על שלא היה עדיין אצלם השלימות המדות בקביעות, וממילא שלא באו גם כן לידיעת חסרונם כראוי. ורק ביום השמיני, שהיה בשלימות כראוי, וכמאמר חז"ל שהיה שמחה לפנינו בו' אז הגיעו לידיעת חסרונם באמת, והבינו פחיתותם בדרכי השם יתברך"

"משום הכי כתיב: ויהי ביום השמיני, לשון צער, כי עד עתה לא היה להם צער כל כך, ומשום הכי לא היה השראת השכינה כל שבעה ימים, מפני כי השראת השכינה בא להשלים כל הנבראים את חסרונם, וזהו רק

כשמכיר חסרונו, ומבקש מהשם יתברך השלמה, אז 'ישלח דברו וירפאהו', (עי' תהלים קז כ). ודבר זה לא היה להם עד יום השמיני, שבאו לשלימות המדות, והכירו חסרונם, וביקשו השראת השכינה, אז 'ושרתה שכינה', ואז קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל הם החכמים, לקרבן אליו" עכ"ל"ק.

הרי מבואר בדבריו הקדושים דמקודם על האדם לתקן את מידותיו ועי"ז יזכה להכיר את חסרונותיו וממילא יהא מזדכך יותר וכמו שנתבאר דכל זמן שהאדם כוונתו בעבור עצמו בלבד הרי בודאי כל עבודתו היא בבחינת של גרמא דיליה ולא חשוב לעבודת השי"ת שהרי כל רצונו אלא בעבור עצמו בלבד.

ובאמת נראה דהדרך שיהא מזכך מידותיו שיהא בעבור השי"ת הוא כאשר חושב מחשבות טובות עבור חבירו ואף ברוחניות כיצד לעזור לאחרים ולהשפיע עליהם לטובה ואף שיהא נראה שהוא גורם לעצמו איזה ירידה כאשר מתעסק בלהשפיע לאחרים, מ"מ אדרבה כמו שנתבאר עי"ז יהא זוכה ביותר להתעלות בתורה ובכל העניינים.

וידועים דברי המדרש שזוהר טוב במעלת החושב מחשבות טובות לעזור לבני ישראל וז"ל"ק: [משלי יב]: "כל מי שישן על מטתו בלילה וחושב בלבו ואומר: למחר אני משכים ואעשה עם פלוני טובה, עתיד לשמוח עם הצדיקים בגן עדן לעתיד לבוא, שנאמר וליועצי שלום שמחה" ע"כ. הרי שרק מחמת מחשבה שחשב לעשות לפלוני טובה ואפילו שלא קיים בפועל – מובטח שעתיד לשמוח עם הצדיקים לעתיד לבוא. קל וחומר בדורותינו שטבע העולם הוא שכל אחד יחשוב רק על טובת עצמו, ואם כן באם חושב מחשבות לעזור לחבירו ודאי ששכרו הרבה מאד, והרי הוא זוכה לבחינה של גן עדן שהוא השראת השכינה וכדאיתא דצדיקים יושבים ונהנים מזיו השכינה והרי זה כמו שנתבאר דדוקא על ידי שאינו חושב בעבור עצמו אלא בשביל אחרים עי"ז זוכה להשראת השכינה.

1

והנה כמו שנתבאר דעבודת השי"ת צריך שיהא כל אחד כוונתו בעבור רצון השי"ת שנתאווה להיות לו דירה בתחתונים ולעשות רצונו ולא בעבור עצמו ואפילו לא בעבור שיזכה למדרגות שבוה נחשב עדיין ח"ו שעובד את עצמו, ובאמת ענין זה שייך אף בתפילה שכאשר מתפלל להשי"ת על ענייניו בין בגשמיות ובין ברוחניות אל תהא כוונתו עבור עצמו אלא בעבור כבוד השי"ת בלבד.

והרה"ק רבינו אלימלך זי"ע כתב בספרו הקדוש נועם אלימלך [פרשת שמות] אשר באמת זאת הסיבה שעדיין לא נתקבלו תפילות ישראל לגאלם מגלותם הנוראה היא משום שאין כוונתם לגמרי לשמים, וז"ל"ק: "וישב משה אל ה' כו' ומאז באתי לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת לכאורה הצל לא הצלת הוא כפל לשון כיון שאמר הרע לעם הזה ממילא לא הציל אותם ונראה כך פירושו דהנה אנחנו בגלות המר הזה אשר בצרותינו לו צר וגלה השכינה עמנו אין לנו לדאוג ולהתאונן אלא על גלות השכינה ולא לחשוב כלל על צרותינו כי אם על צער וגלות השכינה".

וואלו היה מגמותינו וצערנו רק על צער השכינה ולא על צערנו בודאי היינו נגאלים מיד אך כי בשר אנחנו ובלתי אפשר לסבול לנו צרותינו ומכאובינו לכן ארכו לנו הימים בעונינו הרבים בגלות המר מחמת שאנו

משתתפים צערינו עם צער השכינה ואני חוששים על צערינו ואלו היה צדיק אחד כנ"ל. היה מציל את כל העולם כולו מן הגלות".

"וזה שאמר משה רבינו עליו השלום ומאז באתי לדבר בשמך פירוש כל דבורי לא היה רק בעבור שמך הגדול והקדוש שהוא בגלות ולא בשביל גלותינו והסימן וראיה שאמת אתי שכוונתי לא היה רק בעבור שמך הקדוש כי אני רואה שפרעה הרע לעם הזה שזה סימן לאדם הרוצה להוכיח את חבריו או לדבר דברי קדושה איך ידע שכוונתו היה רק לשמים בלי מחשבה ופניה אחרת אם רואה בדבר לפני אנשים שאינם מהוגנים והם כועסים על דבריו בודאי היה דבריו בכוונה שלימה לשמים לבד ובעזה"י דבריו יעשו רושם. וזה שאמר משה רבינו עליו השלום כל דברי לא היה לשום כוונה אחרת רק בשמך ממש והא ראה שהרע לעם הזה ומאחר שהיו דברי רק למען קדושת שמך מן הראוי היה שיגאלו ישראל מיד ומדוע הצל לא הצלת וז"ש דוד המלך עליו השלום השיבה לי ששון ישעך פירוש גאל אותנו והשיבנו מהרה לארצינו כי כל כוונתי אינו אלא למען ששון ישעך שתגאלנו גאולה קרובה למען ישועתך להשיב את שבותך היא השכינה הקדושה ולא למענינו כי אם למענך והשם יגאלנו במהרה ונגילה ונשמחה בישועתו אמן" עכ"ל"ק.

הרי מבואר בדבריו הקדושים שאף אם היה צדיק אחד שהיה מתפלל להשי"ת רק בעבור כבודו יתברך שמו ולא בשביל עצמו ולא בשביל ישראל כי אם בלתי להשם לבדו אזי כבר היו נגאלים.

ובאמת כל אחד שעובר ייסורים ועגמת נפש מכל עניינים וצדדים ומתפלל להשי"ת צריך שתהא כוונתו בעבורו יתברך והיינו שהרי ידוע מדברי חז"ל בזמן שאיש ישראל בצער, אף הקדוש ברוך הוא בצער, וכמו שאמרו במשנה סנהדרין [פ"ו מ"ה] "אמר רבי מאיר בזמן שאדם מצטער שכינה מה הלשון אומרת (כביכול) קלני מראשי קלני מזרועי, אם כן המקום מצטער על דמם של רשעים שנשפך, קל וחמר על דמם של צדיקים" ע"כ.

הרי שהשכינה מצטערת והשי"ת כביכול בצער גדול בכל עגמת נפש וייסורים שעובר על בר ישראל, ולכך כאשר מתפלל להשי"ת תהא כוונתו בעבור כבוד שמו יתברך לבל יהא בצער ח"ו ואז תקובל תפילתו וכמו שנתבאר מדברי הנועם אלימלך זי"ע.

ז

ובזה נבוא לבאר כוונת הפסוקים שמשח רבינו ע"ה אמר להם מתחילה להביא הקרבנות כי היום ד' נראה אליכם ואח"כ אמר אליהם "זה הדבר אשר ציוה ד' תעשו וירא אליכם כבוד ה'" ונתבאר בזאת דכל אותם שבעת ימי המילואים עדיין לא זכו שתשרה בו שכינה.

ולהנתבאר הטעם היה משום שלא היתה כוונתם לגמרי בעבור השי"ת אלא שרצו המדרגות והיינו שרצו לחזות בהשראת השכינה ולטעום מעבודתו יתברך, אכן זאת הכוונה אינה בשלימות עדיין שהיה צריך שכל מגמתם ורצונם וחפצם לא יהיה אלא דוקא בעבור השי"ת שנתאוה להיות לו דירה בתחתונים ולהשרות שכינתו בתוכם ולא שום כוונה עצמית אחרת.

וזה כוונת דברי התורה כהנים שאמר להם משה "אותו היצר הרע תעבירו מלבכם" והיינו שלא תהא לכם שום כוונה עצמית בזה אלא דוקא בעבור השי"ת, וכהמשך דברי המדרש "ותהיו כולכם ביראה אחת ובעצה אחת לשרת לפני המקום כשם שהוא יחידי בעולם כך תהא עבודתכם מיוחדת לפניו", והיינו שכל מגמתכם ורצונכם לא יהא אלא בלתי לד' לבדו ואז תזכו ל"וירא אליכם כבוד ד'" שיזכו להשראת השכינה בשלימות ולזה זכו ביום השמיני שנזדככה כוונתם לגמרי בעבור השי"ת לבדו.

ח

על כל פנים היוצא מן הדברים שהאדם צריך לראות שתהא כל כוונת תפילתו להשי"ת בשביל השי"ת ולא בעבור עצמו ואילו היו מתפללים עם הכוונה הנ"ל בודאי היו נענים.

והנה בסה"ק תפארת שלמה [פרשת שופטים] מביא מעשה שהיה עם הרה"ק בעל נועם אלימלך זי"ע שהעיד על עצמו גודל דרגתו בעבודת השי"ת שכולו בלתי לד' לבדו, וז"ל: "אמנם הנה ידוע גודל מעלת הצדיקים הגדולים אשר עמדו לשרת בקודש להנהיג הדור כמו שידוע מהרב הקדוש מוהר"ר אלימלך זצלה"ה שפ"א הי' מתאכסן אצלו אחד מצדיקי הדור הרב הגאון הקדוש כו' והיו מסובים יחד על שולחנו ב' סעודות של שבת. אך בשלש סעודות הי' מצוה הרב מוהר"א ז"ל שיהי' כל אחד יושב לבדו עם אחוזת מרעים שלו והי' הרב מוהר"א מקדים לגמור השלש סעודות ואח"כ הי' הולך אל הרב הנ"ל תחת החלון לשמוע בקול דבריו. והי' אומר בזה הלשון אמת כי יש כמה צדיקים בדור אך כמוני איננו להיות כל מגמתו בלתי לה' לבדו למען כבודו ית"ש" עכ"ל.

והיוצא מדברי קדשו שהקדוש רבינו אלימלך זי"ע העיד על עצמו שרק אצלו כל עבודתו היא בלתי לד' לבדו, כאשר העיד על עצמו.

ובכן באנו בזאת אליך הצדיק הקדוש רבי אלימלך זי"ע ובשם כל ישראל כאשר כוהך גדול שכל תפילתך אינה אלא בעבור כבודו יתברך שמו ובלתי לד' לבדו, אנא העתיר תפילה והרבה בתחינה ובקשה בעבור כלל ישראל ושמו יתברך המחולל ופעול ישועות עבור בני ישראל על הכלל ועל הפרט על הרבים ועל היחיד.

כי לדאבונינו צרות ישראל רחמנא ליצלן הם בלא סוף ושיעור והנה בגמרא סוכה [ה:]: ילפי' שיעורים מדאורייתא על כל ענייני המצוות ולומדים מחיטה שעורה גפן תאנה וכו' על כל דבר שיעורא דיליה וכדאיתא שם: "דכתיב ארץ חטה ושערה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש ואמר רב חנין כל הפסוק הזה לשיעורין נאמר חטה לבית המנוגע דתנן הנכנס לבית המנוגע וכליו על כתפיו וסנדליו וטבעותיו בידו הוא והן טמאין מיד וכו'", ורואים שכל דבר יש לו איזה שיעור וגבול ואילו צרות ישראל הלוא הם בלא גבול, ואין מי יאמר די לצרותינו.

וצרות ישראל הרי הם הן בכלל והן בפרט וכל יחיד ויחיד מבני ישראל עובר עגמת נפש בלא שיעור וכבר העידו עלינו שני עדים נאמנים ספר הקדוש קדושת לוי שכתב וז"ל: [ליקוטין לפרשת וישלח] וז"ל: "מי לך כל המחנה הזה כו' ויאמר למצוא חן בעיני אדוני, עיין בבעל הטורים כי יעקב לקח לעצמו עולם הבא, ולעשו

עולם הזה. והגם שאנו רואים כי יש בישראל ג"כ עשירים, אמנם כל העשירים כולם הם מלאים יגון ואנחה, כאשר אנו רואים בחוש העין, ואין להם עולם הזה. אמנם אותם העשירים העובדים את בוראם מתוך עושרם, יש להם תענוג מתוך עושרם, כי עולם הזה שבא מן עוה"ב את זה לקח יעקב. וזהו למצוא הן בעיני אדוני כי אדוני סתם הוא השכינה". עכל"ק.

וכן העיד בספר הקדוש באר מים חיים [ריש פרשת חיי שרה] וזל"ק: "ידוע לכל מהמקרים ופגעים רעים שבעולם הזה מיום הולדו עד יום מותו, שאין שיעור וערך להם, ומעולם לא ראיתי ולא שמעתי שיאמר אחד מישראל שטוב לו בעולם הזה, וכל אחד יש דבר אחר לפניו זה צער גידול בנים, וזה צער פרנסה, וזה צער הבריאות, וממש אין רגע בלי פגע. ועל כולם צער עבודת בוראו שלא די שאינו עובדו כראוי, כי אם אף ח"ו מנאצו בעבירות רעות קלות או חמורות ר"ל" עכל"ק.

הרי לנו עדים נאמנים שעל כל אחד מבני ישראל עוברים צרות וסבל רב וכשל כח הסבל לסבול כל הצרות והתלאות והעגמת נפש העוברים על כל אחד ואחד מבני ישראל.

והנה מצינו שאפילו תנאים ואמוראים הקדושים בדורם דור דעה גם כן וויתרו ובקשו שיסירו מהם הייסורים והצרות ואמרו "לא הם ולא שכרם" וכדאיתא בגמרא ברכות [ה:]: "רבי חייא בר אבא חלש על לגביה רבי יוחנן אמר ליה חביבין עליך יסורין אמר ליה לא הן ולא שכרן אמר ליה הב לי ידך יהב ליה ידיה ואוקמיה. רבי יוחנן חלש על לגביה רבי חנינא אמר ליה חביבין עליך יסורין אמר ליה לא הן ולא שכרן אמר ליה הב לי ידך יהב ליה ידיה ואוקמיה" ע"כ.

וסיבת הדברים שאמרו ובקשו לא הם ולא שכרם הוא משום שכל רצונם וחפצם היה לעבוד השי"ת ומחמת שהייסורים מונעים מהאדם לעבוד את בוראו בשלימות לכך היו מבקשים להסיר מהם כל הייסורים, ומעתה אם הם בדורם בקשו כן מה נאמר אנן אבתריהו ובודאי שאף אנו מבקשים בכל לב "לא הם ולא שכרם", ואתה רבינו רבי אלימלך אשר תפילתך היא בלתי לד' לבדו אם כן העתר והתפלל נא שילכו ויסירו מאתנו כל הצרות והייסורים והעגמת נפש מכל אחד ואחד מבני ישראל, ושנוכל לעבוד את בוראנו מתוך הרחבה ובלא עגמת נפש כלל, ושתבוא גאולה לבני ישראל על הכלל ועל הפרט וכמו שאנו מתפללים "שתרחמני עוד בגלותי לגאלני" היינו שאף בתוך הגלות עדיין צריכים לגאולה פרטית על כל אחד שיוושע בכל העניינם ושיפטר מכל צער ועגמת נפש.

יעזור השי"ת שנזכה לפעול כל הישועות לכל אחד ואחד על הכלל ועל הפרט בכל ענייני דמיטב ונזכה לרחמים וחסדים מגולים ובמהרה נזכה להגאולה הכללית שתבוא בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

לקבלת הגליון מידי שבוע למייל שילחו מייל לכתובת M0732951213@gmail.com